

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 stycznia 2014r.

sprawy **A. O. – K.**

skazanego z art. 53 pkt 4 i 6 prawa łowieckiego

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 lipca 2013 r., utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 18 marca 2013 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Przed wszystkim zauważyć należy, że A. O. – K. wymierzona została kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co umożliwia rozpatrywanie w postępowaniu kasacyjnym jedynie zarzutu znajdującego oparcie w art. 439 k.p.k.

W tej sytuacji podniesienie w skardze zarzutów opisanych w pkt 2 i 3 było niedopuszczalne z mocy ustawy. Nie ma zatem również prawnie uzasadnionych powodów, aby do kwestii tych ustosunkowywać się w niniejszym uzasadnieniu.

Kasacja zaś, w części w jakiej podnosi zarzut naruszenia art. 439§1 pkt 8 k.p.k. – wydanie wyroku skazującego w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności

zarzucanego czynu jest co najmniej oczywiście bezzasadna. Skarżący podnosząc taki zarzut całkowicie ignoruje treść wydanego w sprawie, przez Sady obu instancji, rozstrzygnięcia. Nie sposób bowiem odnieść treści zarzutu do czegokolwiek innego, jak zarzutu z pkt 2 aktu oskarżenia, a więc przyjmującego, że A. O. – K. usiłował dopuścić się czynu z art. 278§1 k.k. Rzecz jednak w tym, że Sąd Rejonowy w obecnym postępowaniu sprawstwa takiego czynu skazanemu nie przypisał. Skoro zaś nie ustalono, aby sprawca działał w celu przywłaszczenia zwierzyny, a popełnienie przestępstwa z art. 53 pkt 4 i 6 prawa łowieckiego (Dz. U. z 2005r., Nr 127, poz.1066) nie jest zależne od wartości zwierzyny, w posiadanie której wszedł sprawca, nie można rozważać na gruncie niniejszej sprawy zaistnienia znamion wykroczenia z art. 119 k.w., a tym samym i okresów przedawnienia karalności tego wykroczenia. W swej skardze obrona też całkowicie nie dostrzega tego, że skazanemu przypisano również wyczerpanie znamion przestępstwa z art. 53 pkt 4 prawa łowieckiego.

We wniesionej skardze kasacyjnej obrońca skazanego nie wykazał zatem, aby w sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

W tej sytuacji, brak jest podstaw do uwzględnienia podniesionych przez skarżącego zarzutów.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.